

— agga se wanna pibel, se on minno warra olnud, se olgo nüüd ka sinno warra. Sesamma on monda aastat minno seltsimees — kallis ja hea seltsimees — olnud: se on mulle üttelnud, kui sure nuhtlusse wäärt, kui willets loom ma ollen; agga sesamma on ka mulle sesuggust Onnisteggiat näitnud, kui minno willetsa hingele tarwis olli. — Ma ollen seält seest õppinud arro sama, et „se Jummalal Tal, kes mailma patto ärrakannab“, (Joan. 1, 29.) et se selgest armust, ilma et meie sedda wäärt ehk teninud ollesime, wäggew on keiki pattusid ärrapeästma, neid, kes uskus kurja põlgwad ja temma pole pöörwad. — Sellesinnatse ramato sannad on mulle olnud kindel tuggi tännapawani, nüüd ma kül warsi surren, agga need kallid tootusjed andwad mulle rahho ja rõmo. — Ma tunnen, et ma suur pattune ollen; ma tean, et ma kässo needmisse al ollen: agga „ma tean ka, kelle sisse ma ollen usknud“, (2 Tim. 1, 12.) ja selle pattuste söbra Jesusse peäle toetades lähhän ma rõmoga sur-

ma kätte, sest et ta mind selle jure kutsus, „sedda ma mitte polle näinud, ja süiski armastan.“ (1 Petr. 1, 8.)

Monne tunni pärrast surri ta ses rahhus ja lotusjes, mis meie Onnisteggia neile annab, kes temma sisse uskwad.

Kül olli Marial emma surma pärrast halle meel, ja leinas kaua aega — agga kui suur ta kahjo olli, sedda ta ei sanud esite arrogi. Emma olli iggapiddi hoolt kannud tedda wiisi pärrast kaswatada ja keige kurja eest püüdnu hoida. Pärrast emma surma jäi ta issa holeks. Agga issa olli alles tennisjes, ei teadnud sureste, kuidas tütre ello nüüd läks. Kui emma alles ellas, piddi Maria iggapääw emmale piiblist ette lugema. Agga se olli Mariale ikka wastomeelt olnud, ja sepärrast jäi se kallis ramat pärrast emma surma üsna ligutamatta, ja witis kallist aega argipäiwil ja ka pühhapäiwil laisklemises ja weddelemises.

Monni aeg pärrast sedda piddi Maria issa sõtta minnema, keik naesterahwas piddi